

Fricz Tamás: Száz béremelést, ezeret!

2015 május 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy héttel ezel?tt a német statisztikai hivatal kimutatásából kiderült, hogy az Európai Unióban a magyarországi – magánszektorban érvényes – órabér csak a romániait és a bolgárt el?zi meg. Nos, ez valóban lehangoló adat, 25 éves rendszerváltásunk egyik kudarca.

Meggy?z?désem, hogy a harmadik Orbán-kormány egyik legfontosabb – ha nem a legfontosabb! – feladata, hogy minden lehetséges állami eszközzel segítse, támogassa ennek az áldatlan állapotnak a megváltozását.

Egy kicsit érdemes részletesebben megnézni az adatokat: a dánok keresnek a legjobban az EU-ban, az ott dolgozók 42 eurót vihetnek haza minden munkaóra után. Az EU átlaga 24,40 eurós óradíj; A belgák 41,1, a svédek 40,2, a luxemburgiak 35,7 eurós órabért kapnak, a franciák és hollandok 33 és fél euróval, a finnek 32,9-cel, a németek és az osztrákok pedig 31,7-tel számolhatnak.

Ehhez képest nagyon alacsony a magyar, és még inkább a román órabér: a magyar mindössze 7 euró, ugyanannyi, mint Lettországban. Észtország 10,20, Szlovákia (!) 10, Lengyelország 8,2, Horvátország 9,3, Csehország pedig 9,6 eurós munkabérrel megel?zi Magyarországot, Románia pedig az 4,80 eurós bérrel a sorban utolsó Bulgáriát (3,20).

Ami tehát a legelkeserít?bb, hogy a közép-európai országok is el?ttünk állnak az órabérek tekintetében, s csak a hozzánk képest jóval lejjebbr?l indult két balkáni országot tudjuk megel?zni.

És mindennek következményei vannak, s nem túl szívderít?ek.

A boldogság nemzetközi napja alkalmából az ENSZ kezdeményezésére nemzetközi szakért?k immáron harmadszor állították össze a World Happiness Reportot (WHR); összesen 158 országot rangsoroltak annak megfelel?en, hogy a lakosságuk egy tízes skálán mennyire érezte-érzi magát boldognak vagy boldogtalannak. Szempontok voltak: az egy f?re jutó GDP, a jó vagy rossz társadalmi kapcsolatok, a szociális ellátások, a korrupció mértéke, az egészséges várható élettartam, a döntési szabadság mértéke, s nagyon érdekes módon az emberek közötti jószív?ség (ez valami olyasmi, mint a szolidaritás vagy a szeretet).

Már bizonyára kitalálták: boldogság tekintetében sem állunk jól. 158-ból a 104. helyen végeztünk 4,8-es átlaggal, afrikai országok(!) társaságában. S akárcsak az órabérek tekintetében, itt is megel?znek bennünket a közép-európai országok, de sajnos még Románia is. Svájc végzett az élen, utána jön Izland, Dánia, Norvégia és Kanada.

Az els? tízben van még Finnország, Hollandia és Svédország is. Az Egyesült Államok a tizenötödik, Mexikó boldogabb nála eggyel.

S a környez?, volt kommunista országok: Csehország 31., Szlovákia 45., Oroszország 50., Lengyelország 60., Románia a 86. A boldogságindex végén Szíria, Burundi és Togo végzett.

Korántsem akarom azt állítani, hogy a boldogsághiányunk kizárólag az alacsony órabér következménye: a boldogságnak ezerféle összetev?je van, amelyeket a nemzetközi kutatás igyekezett is figyelembe venni. De az is biztos – s ezt a mindennapi tapasztalatok is meger?sítik –, hogy az alacsony órabér óriási gátja annak, hogy boldog országgá váljunk. Hiszen nem tudjuk megvenni, elérni, megfizetni azokat a dolgokat, amelyek boldoggá vagy boldogabbá tehetnének bennünket, magyarokat.

Persze könnyen lehet, hogy ha az órabérünk elérné az EU-s átlagot, akkor sem válnánk „lineárisan” boldogabb nemzetté; sokkal bonyolultabb lelkek vagyunk mi, magyarok annál, hogy ez ilyen egyszer? lenne. No de mégis: próbáljuk végre már ki egyszer azt, hogy a magyar dolgozók – hogy egy nagyon régi, nagyon szerény szakszervezeti követelést idézzek fel – „tisztességes napi munkáért tisztességes napi munkabért” kapjanak. Mert erre még nem volt példa a 25 év alatt!

A magyar politikai és gazdasági elit együttes felel?ssége, hogy a bérek tekintetében 25 év alatt sem történt rendszerváltás. Jól tudjuk: a Kádár-korszakban a béreket azért tartották mesterségesen alacsonyan és „egyenszinten”, mert az állam igyekezett ingyenes szociális, kulturális, egészségügyi stb. ellátást biztosítani az embereknek. A rendszerváltás után viszont az önmagát túlvállaló, totálisan eladósodott állam fokozatosan megszüntette a különféle támogatásokat és ingyenes, vagy nagyon olcsó szolgáltatásokat, s különösen a baloldali kormányok id?szakában rábízott mindent a piacra. A piacon viszont egy olyan, részben hatalomátment? posztkommunista, részben multinacionális, „vadkapitalista” és végtelenül önz?, antiszolidáris gazdasági elit jelent meg, amelyik a béreket továbbra is mesterségesen alacsony szinten tartotta. A vagyonát nagyrészt elherdáló, kirabolt állam pedig eszköztelenül szemlélte e folyamatot az elmúlt 25 évben.

Következmény: a bérek alacsony szinten maradtak, az árak az egekbe szöktek, a jóléti szolgáltatások pedig szétporladtak.

Valóban a polgári Magyarország a cél, de ahhoz polgári középosztály is kell, utóbbihoz pedig tisztességes bérek.

Éppen ezért mondom: a harmadik Orbán-kormánynak, s a teljes gazdasági és politikai elitnek erkölcsi kötelessége mindent megtenni a bérek emeléséért. És ez a legkevésbé sem szakszervezeti duma, hanem nemzetstratégiai alapcél.

Fricz Tamás - mno.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló